

ordnede der. Om man vil mene, at det Honorar, han har oppebaaret, er for stort, er en Sag for sig, som man kan dømme forskelligt om. Jeg kan kun sige, at efter de Honorarer, som gives her i København ved saadanne Ljigheder og i saadanne Stilling, har det ikke forekommet mig at være overdrevent. Naar det ærede Medlem endelig sagde, om jeg nu ved i den sidste Tid at beskæftige mig med Bankkomiteen vel havde mærket, at det ikke var heldigt, at have en Departementschef, der var borte, maa jeg dertil svare: Det har jeg ikke mærket, tværtimod. Jeg kan tilføje overfor det ærede Medlem, at jeg tror, jeg snart har faaet denne Sag ordnet og vil kunne fremsætte Lovforslag herom i Tinget, og hvis saa dette Lovforslag vedtages af dette høje Ting og det andet høje Ting, vil ogsaa Bankkomiteen meget snart blive ophævet.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Den højtærede Finansminister meddelte os, hvilke Honorarer og Lønninger der var udbetalt til Bankkomiteen og Tilsynsraadet ved de nødlidende Banker. Men vi fik ikke at vide, hvilke Honorarer man havde beregnet sig for de 2 første Maaneder. Jeg skal ikke komme ind paa de Ting, der ere nævnede af den højtærede Minister, men den Gang Sagen først blev behandlet her af Rigsdagen, da man næsten uden Kritik gik med til at yde denne Bankgaranti, fik maaske de Mænd, der tog sig af Sagen som Bankudvalg, det Indtryk, at Rigsdagen ikke vilde optræde kritisk, heller ikke senere. I alt Fald ser det noget mærkeligt ud, at medens de Honorarer, der bleve nævnede af den højtærede Minister, ikke synes at være urimelig høje, beregnede de 8 Mænd, der i de 2 første Maaneder holdt i alt 19 Møder — det, jeg her nævner, fremgaar af Forhandlingsprotokollen, der blev udleveret Bankudvalget i Fjor —, sig et Honorar af 60,000 Kr. Højesterets-sagfører P. G. C. Jensen forlangte først 15,000 Kr. Det mente man dog var for meget, da Bankerne vare nødlidende, og han gik da ind paa for de 2 Maaneder at nøjes med 10,000 Kr. Jeg er sikker paa, at den højtærede Minister vil give mig Ret i, at det er en rundelig Betaling at give 60,000 Kr. til 8 Mand for 19 Møder i 2 Maaneder. Saa begyndte Rigsdagen at tage fat paa Sagen, nu skulde vi have undersøgt, hvorledes Sagen forholdt sig, og hvorledes den skulde ordnes i Fremtiden, og saa erkender jeg, at det bliver

ikke i den Grad svimlende Summer, der komme efter. Men jeg vil dog henstille til Finansministeren at se, hvorledes det forholder sig med Honorarerne i de 2 første Maaneder.

Andreassen: Den højtærede Finansminister har sikkert ikke misforstaaet, hvad jeg mente, naar jeg brugte det Udtryk, at det syntes, som om Departementschef Andersen kunde overkomme alting. Det forekommer mig efter alt, hvad der foreligger om den Mand, at der ingen Grænser er for, hvilke Bestillinger han kan paatage sig for det offentlige, og som han mener sig kvalificeret til at udføre til Statens Tilfredshed. Jeg har ikke i den Forbindelse nævnt, hvad der var al Grund til, de Oplysninger, der her i Tinget Gang paa Gang ere komne frem angaaende de mange private Hverv, denne Mand har paataget sig, og som i høj Grad have gjort ham afhængig overfor netop disse private Interesser, og som efter min Mening diskvalificerer ham til at være netop Statens Repræsentant i Bankkomiteen. Det maa jo være rigtigt, naar Ministeren siger det, at han har været Staten en udmærket Repræsentant. Hvis den højtærede Finansminister nærmere vil undersøge denne Sag, tror jeg, det vil vise sig, at det vilde have været rigtigere, om man i sin Tid var gaaet til at udnævne en anden Mand til denne Post. Jeg kan ikke tænke mig, at det er heldigt at have en Mand i denne Stilling, der ligger nede i Paris i flere Uger for at ordne Statslaan og samtidig skal være Statens Repræsentant i Bankkomiteen, som vi alle ønske snarest muligt skal afslutte sine Affærer. Jeg kan nævne en anden Post, som han ogsaa beklæder. Det er ærede Medlemmer bekendt — der er Grund til at erindre det —, at han sidder Kongeriget Danmarks Hypotekbanks Direktion. Ogsaa der faar han et meget stort Honorar. Jeg antager, at denne Mand i dette Øjeblik er oppe paa nogle og tyve Tusind Kr., som han oppebærer for sit Arbejde i det offentliges Tjeneste. Derfor synes jeg, der er al Grund til at spørge, om der ikke er Grænser for, hvad den Mand kan overkomme.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal svare den sidste ærede Taler, at intet har været mig fjernere end at mene, at Rigsdagen ikke skulde være berettiget til at tage sig af de her omtalte Forhold som af alle andre Forhold, men saadanne per-